

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **J.K.**,
skazanego za czyn z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 148 § 3 k.k. i in.,
po rozważeniu na posiedzeniu w Izbie Karnej w dniu 11 października 2023 r.,
kwestii dopuszczalności wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie
zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 31
stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 239/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w
Koninie z dnia 14 lipca 2021 r., sygn. akt II K 44/20,
na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł

**odmówić przyjęcia wniosku skazanego o wznowienie
postępowania z uwagi na jego oczywistą bezzasadność.**

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 20 marca 2023 r. skazany J.K. wystąpił do Sądu Okręgowego w Koninie z wnioskiem o „ponowne rozpatrzenie sprawy” (k. 3-6). Wniosek ten został potraktowany jako wniosek o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 31 stycznia 2022 r., sygn. akt II AKa 239/21, zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Koninie z dnia 14 lipca 2021 r., sygn. akt II K 44/20, i przekazany do Sądu Najwyższego pismem z dnia 29 marca 2023 r. W swoim wniosku skazany podniósł, że zeznania świadka K.S. są niewiarygodne oraz wskazał na to, że obrońca – adw. I.W. – nie miała umocowania do reprezentowania go w postępowaniu odwoławczym oraz wprowadziła w błąd jego matkę. Kwestionował też pracę kuratora sądowego.

Drugim pismem z dnia 20 marca 2023 r. skazany J.K. zwrócił się z analogicznym wnioskiem do Sądu Apelacyjnego w Poznaniu (k. 11-13). Wniosek ten został przekazany do Sądu Najwyższego pismem z dnia 30 marca 2023 r. Poza argumentacją dotyczącą wiarygodności świadka K.S., kwestionowaniem pracy kuratora sądowego i umocowania obrońcy w postępowaniu odwoławczym, skazany szerzej odniósł się do swojej sytuacji rodzinnej i argumentował, że nigdy nie skrzywdziłby najbliższej rodziny.

Skazany nadesłał też pismo bezpośrednio do Sądu Najwyższego (data wpływu 9 maja 2023 r., k. 27-34), w którym zakwestionował przede wszystkim wiarygodność zeznań swojej żony, R.K. oraz zeznań K.S. Obszernie opisał również swoją sytuację rodzinną oraz swoją wersję przebiegu zdarzenia, które stało się podstawą przypisania mu odpowiedzialności karnej w tej sprawie. Do pisma dołączył zaświadczenie o odbyciu 160 godzin psychoterapii uzależnienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek skazanego J.K. okazał się oczywiście bezzasadny, dlatego też Sąd Najwyższy odmówił jego przyjęcia w trybie art. 545 § 3 k.p.k.

Zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k., Sąd Najwyższy, po stwierdzeniu, że z treści wniosku wynika jego oczywista bezzasadność, w szczególności w przypadku wniosku odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, odmawia jego przyjęcia bez wzywania skazanego do uzupełnienia braków formalnych pisma (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 listopada 2021 r., V KO 83/21).

Za bezzasadny w stopniu oczywistym należy uznać osobisty wniosek skazanego, w którym nie wskazuje on na jakąkolwiek okoliczność mieszczącą się w katalogu ustawowych podstaw wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania karnego. Tak właśnie jest w tej sprawie, bowiem pisma skazanego zawierają w istocie polemikę z ustaleniami faktycznymi i oceną dowodów przeprowadzonych w tej sprawie, która to ocena legła u podstaw wydania prawomocnego wyroku skazującego J.K. na karę łączną 12 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności za dwa przypisane mu czyny zabronione.

W pierwszej kolejności należy odnieść się do argumentacji skazanego dotyczącej umocowania obrońcy w osobie adw. I.W. Jeszcze na etapie

postępowania przygotowawczego obrońcą J.K. został ustanowiony adw. K.W. (upoważnienie do obrony k. 107), który reprezentował go do zakończenia postępowania przed Sądem I instancji, m.in. będąc osobiście obecnym na każdym terminie rozprawy. Po wydaniu wyroku przez Sąd I instancji do akt sprawy przedłożona została kopia zarządzenia Wicedziekana Okręgowej Rady Adwokackiej w P., zawierającego informację o śmierci adw. K.W. i wyznaczeniu adw. I.W. zastępcą do dalszego prowadzenia oraz zakończenia wszystkich spraw dotychczas prowadzonych przez adw. K.W., w związku z jego śmiercią (k. 839). Adw. I.W., działając już jako obrońca J.K., wniosła apelację od wyroku Sądu I instancji (k. 871-875), przedłożyła odpowiedź na apelację prokuratora (k. 913-914), ustanowiła substytutą w osobie adw. M.K., który był obecny na terminie rozprawy odwoławczej (k. 920-921), a także złożyła wniosek o uzasadnienie wyroku Sądu odwoławczego (k. 943). Analiza akt sprawy prowadzi do wniosku, że w związku z reprezentowaniem ówczesnie oskarżonego J.K. przez adw. I.W. nie doszło do spełnienia którejkolwiek z podstaw wznowienia postępowania na wniosek, ani z urzędu.

Skazany kwestionuje ponadto ocenę dowodów przeprowadzonych w toku postępowania i neguje poczynione ustalenia faktyczne. Wniosek o wznowienie postępowania jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia dotyczącym prawomocnych i podlegających wykonaniu orzeczeń. Jak już wskazano, w ramach postępowania wznowieniowego Sąd Najwyższy bada istnienie ściśle określonych w przepisach Kodeksu postępowania karnego podstaw wznowieniowych, zawartych w art. 540, art. 540a, art. 540b i art. 542 § 3 k.p.k. Aby można było wznowić postępowanie karne na podstawie „nowych faktów i dowodów”, ujawnić się musi dowód lub okoliczność nieznana sądowi orzekającemu w chwili wyrokowania, a jednocześnie w wysokim stopniu uprawdopodobniająca wadliwość wydanego orzeczenia i w takim samym stopniu wskazująca, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie zasadniczo odmienne od orzeczenia poprzedniego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dni: 26 kwietnia 2021 r., V KO 3/21; 22 grudnia 2021 r., V KZ 63/21). Z uwagi na powyższe, podstawy wznowienia postępowania w tej sprawie nie może stanowić argumentacja dotycząca wiarygodności zeznań K.S. i R.K. Zeznania te były przedmiotem oceny w toku postępowania, są to zatem

dowody znane Sądom orzekającym, pozbawione elementu „nowości”, którego wymaga art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Pisma skazanego stanowią wyłącznie kwestionowanie oceny tych dowodów, dokonanej przez Sądy orzekające w sprawie, a także polemikę z poczynionymi ustaleniami faktycznymi, co nie może stanowić podstawy do wznowienia postępowania.

Mając na uwadze powyższe, należało orzec jak w części dyspozytywnej postanowienia.

(TM)

[ms]

Zarządzam:

Pouczyć skazanego, że na niniejsze postanowienie o odmowie przyjęcia wniosku przysługuje zażalenie do Sądu Najwyższego orzekającego w składzie trzech sędziów, w terminie 7 dni od dnia doręczenia odpisu postanowienia (art. 545 § 3 k.p.k.).

